

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce: V. C.**, zastoupen JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou, se sídlem Praha 1, Žitná 45, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 24 Az 343/2004 - 19 ze dne 9. 12. 2004,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se náhrada nákladů řízení nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností napadá rozsudek Krajského soudu v Ostravě č. j. 24 Az 343/2004 - 19 ze dne 9. 12. 2004, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 1817/VL - 07 - 04 - 2004 ze dne 21. 5. 2004, kterým bylo rozhodnuto o tom, že se stěžovateli neuděluje azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že krajský soud posoudil nesprávně právní otázku pronásledování podle § 2 odst. 6 zákona o azylu. Stěžovatel napadá závěr krajského soudu, podle něhož jednání policistů, byť zaměřené vůči stěžovateli, není jednáním státu, navíc motivem tohoto jednání nebyla stěžovatelova rasa, náboženství, národnost, příslušnost k určité sociální skupině ani jeho politické názory, a tedy podmínka pronásledování podle krajského soudu není splněna. Jednání, na které stěžovatel ve své žádosti o udělení azylu

poukazoval, není dle stěžovatele excesem, jak dovodil krajský soud, ale představuje kvůli státních orgánů v zemi stěžovatelova původu, kdy je trpěno nezákonné jednání představitelů moci výkonné a neexistuje snaha takové jednání eliminovat. Stěžovatel z tohoto důvodu navrhuje napadený rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení. Zároveň stěžovatel navrhuje přiznání odkladného účinku jím podané kasační stížnosti.

Žalovaný důvodnost kasační stížnosti popírá a navrhuje její zamítnutí.

Nejvyšší správní soud z obsahu správního spisu zejména zjistil, že stěžovatel již od počátku správního řízení před žalovaným uváděl, že mu v zemi jeho původu vyhrožují policisté, kteří byli v roce 1999 účastníky dopravní nehody, jíž byl účastníkem též stěžovatel. Tito policisté zavinili dopravní nehodu a byli za to také potrestáni propuštěním z práce. Následně začali stěžovateli vyhrožovat, požadovali zaplacení peněžité částky 5000 USD, stěžovatel platit odmítl. Poté neznámí lidé vnikli do stěžovatelova domu, poničili mu vybavení bytu a stěžovatele zbili. Stěžovateli bylo také vyhrožováno telefonem. Stěžovatel v průběhu správního řízení před žalovaným uváděl, že si stěžoval na policii, její šetření však nevedlo k žádným výsledkům. Žalovaný dospěl ve správním řízení k závěru, že tyto důvody nejsou těmi, pro které by měl být stěžovateli azyl udělen, a v tomto směru vydal dne 21. 5. 2004 své rozhodnutí. Jak Nejvyšší správní soud dále zjistil z obsahu soudního spisu, stěžovatel toto rozhodnutí napadl žalobou, v níž namítal nesprávný právní závěr ohledně neudělení azylu a nevyslovení překážky vycestování, kromě toho namítal též procesní vady v řízení před žalovaným. Krajský soud však stěžovatelovu žalobu zamítl. Rozsudek byl stěžovateli doručen dne 28. 12. 2004, ten jej napadl kasační stížností dne 7. 1. 2005.

Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“) osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost je přípustná, neboť je vystavěna na kasačním důvodu podávaném z § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. - tedy na tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném právním posouzení podmínky pronásledování podle § 2 odst. 6 zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud, zásadně vázán podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. rozsahem kasační stížnosti a jejími důvody, kasační stížností napadený rozsudek přezkoumal a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Je-li uplatněna námitka nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky (§ 103 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.), pak Nejvyšší správní soud předesílá, že nesprávným posouzením právní otázky je omyl soudu při aplikaci právní normy na zjištěný skutkový stav, přitom o mylnou aplikaci právní normy by šlo tehdy, pokud by soud na zjištěný skutkový stav použil jiný právní předpis, než který měl správně použít, nebo jinou právní normu (jiné konkrétní pravidlo) jinak správně použitého právní předpisu, než kterou měl za daného skutkového stavu správně použít, anebo pokud by aplikoval správný právní předpis (správnou právní normu), ale dopustil by se nesprávnosti při výkladu.

Pokud krajský soud opřel zamítnutí stěžovatelovy žaloby o to, že stěžovatel nevedl žádné skutečnosti, jež by nasvědčovaly tomu, že by v zemi svého původu byl vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, použil správný právní předpis a správnou právní normu a nesprávnosti se nedopustil ani při jejich interpretaci. O pronásledování by se ve stěžovatelově případě totiž mohlo jednat ve dvojí situaci: jednak tehdy, pokud by útoky osob po dopravní nehodě bylo možno považovat za represivní akty

orgánů státní moci, jednak tehdy, pokud by stěžovateli příslušené orgány záměrně neposkytly pomoc pro jeho rasu, náboženství, národnost, příslušnost k určité sociální skupině či jeho politické názory. Ani o jednu z právě uvedených situací se však nejedná. Opírá-li stěžovatel svoji žádost o udělení azylu toliko o své potíže s osobami - účastníky dopravní nehody, jež byli v době, kdy došlo k této nehodě, policisty, přitom následně byli za zavinění dopravní nehody potrestáni a stěžovateli pak vyhrožovali, je třeba tyto potíže považovat za potíže se soukromými osobami, nikoli za pronásledování státem. Nemůže tu být rozhodující skutečnost, že šlo o osoby, které byly v době, kdy k dopravní nehodě došlo, policisty. Není také rozhodující, že tyto osoby v době, kdy stěžovateli vyhrožovaly, policisty již nebyly. Stěžejní je tu naopak skutečnost, že tyto osoby jednaly (byť i nezákonně), aniž by při tomto svém jednání vystupovaly jako představitelé státní moci. Jejich jednání, byť může představovat prvek určité represe, není represí státu vůči stěžovateli. Stejně tak toliko bezvýslednost šetření policejních orgánů, u nichž se stěžovatel domáhal ochrany, nelze za represí ze strany státu z důvodů, na které soud shora poukázal, zřetelně považovat. Stěžovatel v průběhu řízení ostatně netvrdil ani to, že by útoky, na které poukazoval, byly proti němu vedeny z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, resp. že by mu z těchto důvodů nebyla poskytnuta v zemi jeho původu řádná ochrana. Pokud tedy stěžovatel v průběhu správního řízení před žalovaným výslovně poukázal na obavy ze soukromých osob (byť tyto osoby byly po určitou dobu činnými policisty), pak použil krajský soud správný právní předpis, v jeho rámci správnou právní normu, přitom jím podaný výklad Nejvyšší správní soud aprobuje.

Nejvyšší správní soud tedy na základě posouzení stěžovatelem řádně uplatněné námitky uzavírá, že v posouzení právní otázky splnění podmínky pronásledování podle § 2 odst. 6 zákona o azylu krajským soudem neshledal nesprávnost, jež by mohla přivodit nezákonnost jeho rozhodnutí.

Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému. Protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. října 2005

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu